

"אנחנו עושים הכול כדי לשנות את המציאות הביטחונית בצפון ולהחזיר את התושבים הביתה במהרה"

סן הדר עובדיה, בת 25, תושבת באר־שבע
רל"שית מפקד אוגדה בגזרת לבנון, בוגרת אולפנת אמית אוריה בבאר־שבע

צילום: אריק סולטן

מה את עושה בצבא?
אני ראש הלשכה של מפקד אוגדה בגזרת לבנון. האוגדה שלנו אחראית על הגזרה המזרחית של גבול לבנון.

איך הגעת לתפקיד?
התחלתי בתור מ"כית במחוו"ה אלון ופיקדתי על אוכלוסיית נערות איתן ונערים עם סעיפים נפשיים, יצאתי לקצונה ושובצתי כמ"מ טירונים בבט"ר ניצנים. משם התקדמתי למפקדת צוות בבה"ד 1, קצינת מבצעים

בחטמ"ר מנשה ולקינח מ"פ בבה"ד 1. כבר הייתי אמורה להשתחרר, והחלטתי שאני ממשיכה לעוד תפקיד, לא הייתי מסוגלת לעזוב את הצבא כשהמדינה במצב הזה. וכך, בתחילת המלחמה סיימתי את תפקיד המ"פ בבית הספר לקצינים והתחלתי תפקיד חדש ואחר לחלוטין - רל"שית מפקד אוגדה. בתקופה זו אנחנו עושים הכול ועוסקים לילות כימים כדי לשנות את המציאות הביטחונית בצפון

ולהחזיר את תושבי הצפון הביתה במהרה.

מה הביא אותך להתגייס?
תמיד התחושה הפנימית שלי נטתה לגיוס לצה"ל. שאבתי השראה מתמר אריאל ז"ל. אני זוכרת שהייתה עליה כתבה כשהיא סיימה קורס טיס בתור נווטת הקרב הדתייה הראשונה בצה"ל. שאבתי השראה ענקית ממנה עוד לפני שנהרגה בהר

האנפורנה. היא הייתה הסיבה המרכזית שלי להתגייס וללכת

למכינת צהלי הקרויה על שמה. למדתי שם שנה לפני הגיוס, וזו הייתה הבחירה העצמאית הראשונה, הכי טובה ומשמעותית שקיבלתי בתחילת חיי הבוגרים. ממליצה על כך לכל מתגייסת.

האם רצית להגיע לתפקיד הזה, ואם כן למה דווקא אליו?
הייתי אמורה להתגייס בכלל לתפקיד אחר, אבל הייתי כל כך נחושה להיות מ"כית טירונים, שהתעקשתי עם קצין

המיון וחיכיתי מחוץ למשרד שלו שמונה שעות עד שהגיעה התשובה המשמחת.

איך הגיבה הסביבה שלך להחלטה לעלות על מדים?

הייתי שמחה לקבל יותר תמיכה והכרה מהאולפנה בנושא, ולכן דיברתי איתם באופן אישי על כך, וברוך ה' לתחושת נעשה שינוי תודעתי. לעומת זאת, הסביבה בבית ברוך ה' מאוד תומכת ומעריכה את היכולות שלי.

איפה היית ב־7 באוקטובר?

המשפחה שלי גרה בכל רחבי הדרום ככה שלא היו חסרות לי דאגות. באותו זמן הייתי מ"פ בבה"ד 1. תוך כדי חוסר הוודאות האישית בנוגע למשפחה המורחבת, הייתי צריכה להתאפס על פלוגה שלמה שהייתה בחוסר ודאות. בצהריים כבר קפצנו לעזור בקליטת אנשי המילואים כיוון שבה"ד 1 הוא גם חטיבת מילואים וגם כי הגדודים הלוחמים נלחמו בעוטף. היו לנו צוערים שהיו נעדרים, שאיבדו משפחות, שנלחמו ונפצעו. במהלך הימים הראשונים נודע לי שקרוב משפחתי נעדר, לאחר מכן התברר כחטוף ולפני כחודשיים קיבלנו את הבשורה שנרצח בשבי, לפחות זכינו להביא אותו לקבורה באדמת ארץ ישראל.

מה עשית בתקופה לאחר מכן?

בימים הראשונים פעלנו כפלוגה וכגדוד משימות מתפרצות ולוגיסטיות יותר. אחרי כמה ימים - נכנסנו לחודש וחצי שבו השתתפנו בהלוויות לחללי צה"ל. כל

יום כל פלוגה קיבלה שמות של חללים שהובאו למנוחות והיינו שם משמר הכבוד. היו כמויות אדירות של הלוויות, בזו אחר זו, ולפעמים גם בו זמנית בחלקות קרובות. בתוך ים הכאב העצום שראינו שם, של המשפחות הכואבות, המפורקות והכועסות, הענקת הכבוד האחרון לנופלים הייתה זכות עצומה שקשה לתאר במילים, ואזכור לכל החיים. משימה נוספת שזכיתי להשתתף בה היא פינוי המוצבים מצידוד חללי צה"ל וטיהורם.

לקראת סיום טיהור אחד המוצבים, למ"פ שהייתה איתי ולי הייתה תחושה שלא סיימנו עם אחד החדרים. לא ויתרנו ומצאנו שם ממצא שהביא לזיהוי של שלושה חללים נוספים. המראות והריחות צרובים עד היום, אבל המשימה מעבר לחובה, היא קדושה.

ואיך התחושות שמלוות אותך?

דיסוננס עצום בין הגאווה להיות לובש מדים לבין התחושה ביום שאחרי 7 באוקטובר. תחושה אישית איומה. קשה. המון כעס. אף אחד לא לימד אותי איך זה להיות קצינה ומפקדת בשעות קשות כאלו, כי פשוט אי אפשר.

מהם האתגרים הרוחניים בתפקיד?

בעיקר שמירת השבת, כי אופי התפקיד הנוכחי אינו מאפשר שמירת שבת. צריך ליצור לעצמך עצמאות רוחנית שצריך לעמול בה יום־יום ולא תמיד יש לך את הכוחות הפיזיים או המנטליים לך, במיוחד אחרי תקופה אישית־מדינית־אמונית מאתגרת מאוד.

מה מחזק אותך בתקופה זו?

שלושה דברים עיקריים. בראש ובראשונה האנשים שאיתי, לראות בכל אחד את הכוח ולשאוב מזה השראה. שנית, דווקא הדברים הקטנים: שיחה עם חברה טובה, להתנתק לרבע שעה מהטלפון בזמן שקיעה ולהיות בחוץ באוויר, ושלישית - הידיעה הפנימית שאנחנו נלחמים מלחמה צודקת מאין כמוה.

אילו הזדמנויות חווית בצבא?

הייתי נוכחת בהמון רגעים מבצעיים משמעותיים והייתי שותפה בעשייה בהם. לא אוכל לפרט מעבר לכך, אבל אני יכולה לומר שללא ספק זו תחושה אדירה. אני ממלאת תפקיד פעיל בלב העשייה בתמרון הנוכחי בלבנון. לפני חודש ימים, בחלומות הכי גדולים שלי אין מצב שהייתי חושבת שאזכה לכך ושאוכל לומר את המשפט הזה.

מעבר לכך, הובלה והוצאה לפועל של ביקורים וסיורים של אישים מהדרג המדיני ומהדרג הצבאי הבכיר. מעבר לניסיון שרוכשים בניהול ובתכלול אירועים כאלה, נחשפים למעטפת מאחור, למהות הביקור ולתוכן שלו, וזה מרתק.

בנוסף, השתתפתי בשיחות עם חברי כיתת כוננות וקהילות מפונות מהצפון. מפקד האוגדה שלי השקיע ומשקיע את כל כוחו בהחזרת התושבים לצפון. ובין השאר האירועי שלהם, השבת האמון - גם בהשבת האמון והביטחון האישי שלהם, השבת האמון בצה"ל וכו'. היו שם גם שיחות מאוד מאתגרות ולא פשוטות, אבל זו משימה חשובה וכל כך משמעותית ואני שמחה שהייתי חלק מזה.

על אילו כלי התמודדות היית ממליצה לחיילות?

1. יישומון 929 - אפליקציה לטלפון הנייד עם פירושים על פרשות השבוע. אני משתדלת להיכנס וללמוד גם בצורה קבועה לפני שבת. 2. לקחת השתדלויות קטנות ולהפוך אותן להרגלים - קריאת ספר לימוד שאת מגדירה שאת לומדת ומשקיעה בלימוד שלו מספר חודשים, בשבתות לקרוא משהו שובר שגרה ומחבר. 3. להגדיר לעצמך גבולות ברורים במקומות שבהם את מרגישה שאת פחות מצליחה או שיותר מורכב לך. אצלי למשל, בגלל נסיבות התפקיד כל נושא שמירת שבת כהלכתה מאוד מורכב, אז הגדרתי לעצמי מה הגבולות שלי בזמן השבתות.

מילה אישית לסיום.

בתקופת השירות כקצינה בחטיבת מנשה, המח"ט שלי היה אל"מ אריק מויאל. אחי, רס"מ שאול מויאל הי"ד, נהרג בהיתקלות עם מחבלים בדרום לבנון, בגזרה שבה האוגדה שלי מתמרנת. ואחרי שידענו כולנו את תוצאות האסון הזה, התכתבתי איתו, וזה חלק מהדברים שהוא כתב: "ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם. מחיר חירותנו ותקומתנו בארצנו, כאב עצום אך הדרך לניצחון חייבת להימשך... ידעו אויבינו שאנחנו מאמינים שלמרות המגבלות הפיזיות של הגוף, הרוח של עם ישראל תנצח. עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה, נמשיך בעוז הרוח של הנופלים ונזכה בתקומת עמנו. אין להם סיכוי לשבור אותנו".